

SILVIN SARDENKO:

TRETJA SOLZA.

Andantino amoroso. Anton Foerster, op. 83.

Samospev

In pre-den sem slo - vo je-mal, sem

Klavir

p *p*

Ped *

sr - cu svo - je - mu de - jal: Vse dru-go smeš, vse dru-go

mf *mf*

smeš, sa-mo sol - ze, sa-mo sol - ze ne jo - kaj,

p *f*

pro-sim te, ni - kar, ne jo - kaj, pro-sim te, ni - kar!

A ka-dar sem slo - vo je-mal, nič dru - ge - ga, nič

p *mf* *stringendo.*

dru - ge - ga za - če - ti mo-glo ni sr - ce: Le solzi

rit. *a tempo.* *p*

dve, le sol-zi dve na skriv - nem je za - jo - ka - lo,

p *mf* *p* *pp* *poco a poco rall.*

pp

na skriv-nem je za - jo - ka - lo.

sempre pp

Ped. Ped. Ped.

p a tempo. *mf*

In pr-va sol-za ma-te-ri, in dru-ga sol-za dra-gim vsem,

p a tempo. *mf* *f*

*

quasi recitativo. *f* *mf* *p*

a tre-tja mi še v sr-cu spi. Oh, če se pro-bu-

p *f* *pp*

Ped. Ped.

p *string.* *f a tempo.*

di mi ta, iz-liv sol-za, iz-liv sol-za po-

p *string.* *f*

*

kli-ca-la bo za se-boj, po-kli-ca-la bo za se-boj.

mf *rit.*

Ped. ** mf* *rit. p* *pp* *ppp*

IVAN LAH:

TJUTČEV IN HOMJAKÓV.

K STOLETNICI DVEH RUSKO-SLOVANSKIH PESNIKOV.

b času, ko ves slovanski svet izraža svoje simpatije veliki Rusiji, ob težkem boju, ki ga bije na daljnem Vzhodu, obhaja rusko slovstvo stoletnici dveh svojih večjih pesnikov, ki sta bila na Ruskem prva glasnika rusko-slovanske ideje. Preden govorimo o pesnikih samih, omenimo nekaj občega, da čitatelj lažje razume njiju pomen.

Takoj ob začetku slovenskega slovstva piše Bohorič v svoji slovnici o slovanskih jezikih in izpeljuje ime Slovani od besede „slava“ (gloria.) Med različnimi slovanskimi narodi našteva tudi „Moskvičane“. Omenim naj, da je bil eden prvih poslancev iz zapadne Evrope, ki je imel pogledati v tedaj še popolnoma neznano „deveto deželo“ rusko in opisati nje skrivnosti, Kranjec Žiga Herberstein. Do tedaj se je vedelo samo, da Rusija eksistira. Pojmi o nji pa so bili v zapadni Evropi zelo čudni, in to po pravici, kajti pismo, v katerem snubi Ivan Grozni angleško kraljico Elizabeto, je na-

redilo čuden vtisk na dvorno etiketo zapadne Evrope. Prostrana Rusija sicer ni imela kitajskega zidu, a je bila vendar prav tako neznana kakor Kitajska. Da bi spoznali to vzhodno uganko in neznanko, je poslal cesar Maks I. učenega Herbersteina v Rusijo, da bi si ogledal deželo, ljudstvo in običaje. Žiga Herberstein — rojen v Vipavi l. 1486. — je torej potoval na ruski dvor (1516—18). Pozneje je šel drugič v Rusijo in l. 1549. je izdal zapiske „Rerum Moscoviticarum commentarii“, v katerih opisuje ljudstvo, dvor in njih navade in dela seveda razumljive geografske napake v opisu dežele. Ta knjiga je ostala zapadni Evropi dolgo glavni vir o Rusiji. Kakor omenja Bohorič Rusov, tako je prepisal tudi oče Marko v svoji slovnici nekaj „od Moskvtarjev“, za kar ga je že Vodnik prijel, češ naj sam „gor gleda“, kako si upa tujo znanost za svojo prodajati. Vodnik piše v opisu kranjske dežele zopet o Slovanih in omenja „Moskvtarje“, ki nam podoben jezik govore... Da je res podoben, so se Ljubljancanjanje kmalu lahko sami prepričali, ko so slišali o francoskih